

KANTELU

Kantelija A arvostelee 3.2.2008 päivätyssä oikeuskanslerille osoittamassaan kantelussa Kokemäen kaupunginhallituksen 4.2.2008 tekemää päätöstä kesätyötuen myöntämisestä kokemäkeläisille työntantajille nuorten työllistämiseksi kesän ajaksi. Lisäksi kantelu koskee B:n 28.12.2007 Kokemäen kaupungille tekemää aloitetta vanhustenhoidosta ja sen käsittelyä kaupungin hallinnossa. Aloitetta ei kantelun mukaan kanteluajankohtana ollut vielä ratkaistu.

SELVITYS

Kokemäen kaupunginhallitus on antanut 22.9.2008 pitämässään kokouksessa oikeuskanslerin viraston pyytämän selvityksen ja täydentänyt sitä oikeuskanslerin viraston pyynnöstä 8.12.2008 pitämässään kokouksessa antamallaan selvityksellä. Näiden selvitysten jäljennökset toimitetaan kantelija A:lle tiedoksi tämän päätöksen liitteinä.

RATKAISU

Perustuslain (731/1999) 108 §:n 1 momentin mukaan oikeuskanslerin tulee valvoa, että tuomioistuimet ja muut viranomaiset sekä virkamiehet, julkisyhteisön työntekijät ja muutkin julkista tehtävää hoitaessaan noudattavat lakia ja täyttävät velvollisuutensa. Oikeuskansleri käsittelee valtioneuvoston oikeuskanslerista annetun lain 3 §:n 1 momentin mukaan hänelle osoitettuja kirjallisia kanteluja ja viranomaisten ilmoituksia. Saman lain 4 §:n mukaan oikeuskanslerin on tutkittava asia, jos on aihetta epäillä oikeuskanslerin valvontavaltaan kuuluvan henkilön, viranomaisen tai muun yhteisön menetelleen lainvastaisesti tai jättäneen velvollisuutensa täyttämättä taikka jos oikeuskansleri muusta syystä katsoo siihen olevan aihetta.

Sovellettavat oikeusohjeet

Perustuslaki

Perustuslain 6 §:n mukaan ihmiset ovat yhdenvertaisia lain edessä (1 mom.) eikä ketään saa ilman hyväksyttävää perustetta asettaa eri asemaan sukupuolen, iän, alkuperän, kielen, uskonnon, vakaumuksen, mielipiteen, terveydentilan, vammaisuuden tai muun henkilöön liittyvän syyn perusteella (2 mom.).

Perustuslakia koskevassa hallituksen esityksessä (HE 1/1998 vp) lausutaan 6 §:n kohdalla, että se vastaa voimassa olevan hallitusmuodon 5 §:ää. Tuon säännöksen perusteluissa

(HE 309/1993 vp) todetaan, että kiellettyjen erotteluperusteiden luettelo ei ole tyhjentävä. Luettelon muodostaminen kattavaksi on edellyttänyt, että nimenomaisesti mainittuihin kiellettyihin erotteluperusteisiin rinnastetaan muut henkilöön liittyvät syyt. Yhtenä tällaisena henkilöön liittyvänä syynä mainitaan henkilön asuinpaikka. Perustuslain syrjinnän kielto koskee siis myös asuinpaikkaan perustuvaa kiellettyä erottelua.

Perustuslain 18 §:n 1 momentin mukaisesti jokaisella on oikeus lain mukaan hankkia toimeentulonsa valitsemallaan työllä, ammatilla tai elinkeinolla. Perustuslain 22 §:n mukaisesti julkisen vallan on turvattava perusoikeuksien ja ihmisoikeuksien toteutuminen. Kunnilla on perustuslain 121 §:ään perustuva itsehallinto.

Yhdenvertaisuuslaki

Yhdenvertaisuuslailla konkretisoidaan perustuslain yhdenvertaisuussäätelyä (21/2004, voimaan 1.2.2004). Yhdenvertaisuuslaki perustuu rodusta ja etnisestä alkuperästä riippumattoman yhdenvertaisen kohtelun periaatteen täytäntöönpanosta annetun neuvoston direktiivin (2000/43/EY) sekä yhdenvertaista kohtelua työssä ja ammatissa koskevista yleisistä puitteista annetun neuvoston direktiivin (2000/78/EY) täytäntöönpanoon. Direktiivien tarkoituksena oli luoda puitteet kiellettyihin syrjintäperusteisiin perustuvan syrjinnän torjumiselle yhdenvertaisen kohtelun periaatteen toteuttamiseksi Euroopan unionin jäsenvaltioissa (HE 44/2003 vp, s. 1).

Molempiin direktiiveihin sisältyvän johdantolauseen mukaan direktiiveissä säädetään vain yhdenvertaisuutta koskevista vähimmäisvaatimuksista (johdantolause 28, 2000/78/EY ja johdantolause 25, 2000/43/EY). Siten jäsenvaltiot voivat antaa tai pitää voimassa edullisempia säännöksiä eikä direktiivin täytäntöönpanoa tulisi käyttää perusteena jäsenvaltiossa vallitsevan tilanteen heikentämiseksi. Toisin sanoen kansallisessa täytäntöönpanossa voidaan toteuttaa syrjintään tehokkaammin puuttuvia sääntelyratkaisuja.

Yhdenvertaisuuslain tarkoituksena on sen 1 §:n mukaisesti edistää ja turvata yhdenvertaisuuden toteutumista sekä tehostaa syrjinnän kohteeksi joutuneen oikeussuojaa lain soveltamisalaan kuuluvissa syrjintätilanteissa. Lain 2 §:n mukaan lakia sovelletaan sekä julkisessa että yksityisessä toiminnassa, kun kysymys on muiden ohella itsenäisen ammatin tai elinkeinon harjoittamisen edellytyksistä taikka elinkeinotoiminnan tukemisesta. Niin ikään lakia sovelletaan sekä julkisessa että yksityisessä toiminnassa, kun kysymys on työhönottoperusteista, työoloista tai työehdoista, henkilöstökoulutuksesta taikka uralla etenemisestä.

Yhdenvertaisuuslain 4 §:n mukaan viranomaisten tulee kaikessa toiminnassaan edistää yhdenvertaisuutta tavoitteellisesti ja suunnitelmallisesti sekä vakiinnuttaa sellaiset hallinto- ja toimintatavat, joilla varmistetaan yhdenvertaisuuden edistäminen asioiden valmistelussa ja päätöksenteossa. Viranomaisten tulee erityisesti muuttaa niitä olosuhteita, jotka estävät yhdenvertaisuuden toteutumista.

Yhdenvertaisuuslain 6 §:n 1 momentin mukaan ketään ei saa syrjiä iän, etnisen tai kansallisen alkuperän, kansalaisuuden, kielen, uskonnon, vakaumuksen, mielipiteen, terveydentilan, vammaisuuden, sukupuolisen suuntautumisen tai muun henkilöön liittyvän syyn perusteella. Yhdenvertaisuuslakia koskevassa hallituksen esityksessä lausutaan, että mainittu syrjinnän kiellon sisältävä pykälä koskee sekä luonnollisia henkilöitä että oikeushenkilöitä. Pykälässä säädettyjen kiellettyjen syrjintäperusteiden luettelo vastaisi sekä perustuslain 6 §:n 2 momentissa tarkoitettuja syrjintäperusteita että syrjintä- ja työsyryntädirektiivissä säädettyjä kiellettyjä syrjintäperusteita (HE 44/2003 vp, s. 41).

Välittömällä syrjinnällä mukaan tarkoitetaan sitä, että jotakuta kohdellaan epäsuotuisammin kuin jotakuta muuta kohdellaan, on kohdeltu tai kohdeltaisiin vertailukelpoisessa tilanteessa (6 § 2 mom, kohta 1).

Hallituksen esityksen mukaan epäsuotuisammalla kohtelulla tarkoitetaan sellaista kohtelua, joka aiheuttaa yksilölle haittaa, kuten esimerkiksi saamatta jääneitä etuisuuksia, taloudellista tappiota, valinnanmahdollisuuksien vähenemistä tai vastaavaa verrattuna siihen, miten jotakuta muuta kohdeltaisiin vertailukelpoisessa tilanteessa. Vaikka säännöksessä mainitaan vertailukelpoinen tilanne, säännös ei välttämättä edellytä vertailua todellisten tilanteiden välillä. Vertailukohteenä voi esimerkiksi olla myös se, miten henkilöitä yleensä kohdellaan tai miten henkilö on menneisyydessä kohdellut toista henkilöä vertailukelpoisessa tilanteessa. Syrjinnästä on siis kysymys myös silloin, jos päätös tai toimenpide voisi johtaa epäsuotuisampaan kohteluun, vaikka ei voida osoittaa, että näin olisi tosiasiaa tapahtunut.

Välillisellä syrjinnällä puolestaan tarkoitetaan sitä, että näennäisesti puolueeton säännös, peruste tai käytäntö saattaa jonkun erityisen epäedulliseen asemaan muihin vertailun kohteena oleviin nähden, paitsi jos säännöksellä, perusteella tai käytännöllä on hyväksyttävä tavoite ja tavoitteen saavuttamiseksi käytetyt keinot ovat asianmukaisia ja tarpeellisia. (6 § 2 mom., kohta 2).

Yhdenvertaisuuslain syrjinnän kieltö on perustuslakia tarkempi, laajempi ja ankarampi. Myös mainitut direktiivit asettavat syrjintäperusteisiin liittyvälle erilaiselle kohtelulle joiltain osin perustuslakia tiukemmat vaatimukset. Tärkein tätä koskeva kysymys liittyy juuri välittömän syrjinnän määritelmään. Direktiivien perusteella välitön syrjintä tai eri asemaan asettaminen ei ole oikeutettua perustuslain 6 §:n säännöksen mukaisella hyväksyttävälläkään perusteella. Toisin sanoen direktiivien mukaan välitön syrjintä direktiiveissä määrätyillä perusteilla ei ole milloinkaan sallittua. Ainoastaan välilliseen syrjintään sisältyy poikkeusmaininta tavoitteen hyväksyttävyydestä (2 artikla 2 kohta).

Perustuslakivaliokunta (PeVL 10/2003 – HE 44/2003 vp) piti lausunnossaan yhdenvertaisuuslain hallituksen esityksestä välittömän syrjinnän määritelmää perustuslain kannalta ongelmallisena, sillä perustuslain mukaan eri asemaan asettaminen kielletyillä syrjintäperusteilla ei ole syrjintää, jos siihen on hyväksyttävä syy. Yhdenvertaisuuslain lakiehdotuksesta mietinnön laatinut työelämä- ja tasa-arvovaliokunta (TyVM 7/2003 vp – HE 44/2003 vp) ei kuitenkaan pitänyt välttämättömänä muuttaa lakiehdotusta tältä osin ottaen huomioon saamansa selvityksen, direktiivien asettamat vaatimukset sekä yhdenvertaisuuslain 6 ja 7 §:n säännösten muodostaman kokonaisuuden. Asia tuli näin ollen yhdenvertaisuuslakia säädettäessä nimenomaisesti ratkaistuksi. Kiellettyä syrjintää on siis kaikki henkilöön liittyvään seikkaan perustuva epäsuotuisa kohtelu vertailukelpoisessa tilanteessa, jollei se täytä yhdenvertaisuuslain 7 §:n mukaisia poikkeusperusteita.

Yhdenvertaisuuslain 7 §:n 1 momentissa mainitaan ne menettelyt, joita ei pidetä syrjintänä. Syrjintänä ei pidetä:

- 1) yhdenvertaisuussuunnitelman mukaista menettelyä, jolla pyritään tämän lain tarkoituksen toteuttamiseen käytännössä;
- 2) sellaista 6 §:n 1 momentissa tarkoitettuun syrjintäperusteeseen liittyvää erilaista kohtelua, jonka perusteena on työtehtävien laatuun ja niiden suorittamiseen liittyvä todellinen ja ratkaiseva vaatimus;

- 3) ikään perustuvaa kohtelua silloin, kun sillä on objektiivisesti ja asianmukaisesti perusteltu työllisyyspoliittinen taikka työmarkkinoita tai ammatillista koulutusta koskeva tai muu näihin rinnastettava oikeutettu tavoite tai kun erilainen kohtelu johtuu sosiaaliturvajärjestelmien eläke- tai työkyvyttömyysetuuksien saamisedellytykseksi vahvistetuista ikärajoista. Lailla ei myöskään estetä sellaisia erityistoimenpiteitä, joiden tavoitteena on tosiasiallisen yhdenvertaisuuden saavuttaminen 6 §:n 1 momentissa tarkoitetussa syrjinnästä johtuvien haittojen ehkäisemiseksi tai lieventämiseksi (positiivinen erityiskohtelu).

Kuntalaki

Kuntalain (365/1995) 1 §:n 3 momentin mukaan kunta pyrkii edistämään asukkaidensa hyvinvointia ja kestäväää kehitystä alueellaan.

Kuntalain 28 §:n mukaan kunnan asukkaalla on oikeus tehdä kunnalle aloitteita sen toimintaa koskevissa asioissa. Aloitteen tekijälle on ilmoitettava aloitteen johdosta suoritettavat toimenpiteet. Valtuuston tietoon on saatettava vähintään kerran vuodessa sen toimivaltaan kuuluvissa asioissa tehdyt aloitteet ja niiden johdosta suoritettavat toimenpiteet.

Oikeudellinen arviointi

Työllistämistukipäätös

Yhdenvertaisuuslain 2 §:n mukaan lakia sovelletaan sekä julkisessa että yksityisessä toiminnassa, kun kysymys on työhönottoperusteista, työoloista tai työehdoista, henkilöstökoulutuksesta taikka uralla etenemisestä.

Yhdenvertaisuuslain säätämiseen johtaneen hallituksen esityksen (HE 44/2003 vp) yksityiskohtaisissa perusteluissa lain 2 §:n 1 momentin 2 kohdasta todetaan, että työhönotossa noudatettavista menettelytavoista on säädetty sekä työsopimuslaissa että virkamiehiä koskevissa laeissa. Työhönottopäätöksen tekeminen oli siis kiellettyä jo edellä tarkoitetuissa laeissa säädettyillä syrjintäperusteilla. Yhdenvertaisuuslain soveltamisala on kuitenkin niitä laajempi, sillä säännöksen piiriin kuuluvat myös sellaiset työntekotilanteet, joissa työtä tehdään olematta työtai virkasuhteessa. Hallituksen esityksen mukaan työhönottoon liittyvien valintapäätösten ohella lainkohta koskee myös valintakriteerien asettamista. Työhönottoperusteilla tarkoitetaan siten myös työntekijälle ja virkamiehelle asetettuja työn tai tehtävän suorittamiseen liittyviä edellytyksiä. Esimerkiksi työntekijälle asetettavat ammattitaitoa ja koulutustasoa koskevat vaatimukset eivät saa olla momentissa tarkoitetulla tavalla syrjiviä. Tässä valossa on selvää, että henkilöön liittyvät syyt, jotka eivät liity työn tai tehtävän suorittamiseen, ovat kiellettyjä valintakriteerejä.

Edellä mainituilla perusteilla yhdenvertaisuuslaki soveltuu myös työllistämistukipäätökseen. Syrjinnän käsitteen soveltaminen edellyttää ainoastaan, että päätöksessä asetettu työllistämistuen saamisen kriteeri olisi voinut työhönotossa johtaa syrjintään henkilöön liittyvän syyn perusteella. Kysymys on tällöin henkilöön liittyvään seikkaan perustuvasta epäsuotuisasta kohtelusta vertailukelpoisessa tilanteessa. Lain soveltaminen ei siis edellytä, että syrjintä olisi konkreettisesti jo tapahtunut.

Jo perustuslaki antaa esitöidensä mukaan suojaa asuinpaikkaan perustuvaa syrjintää vastaan. Yhdenvertaisuuslain ja perustuslain säännösten sanamuodot ovat ”henkilöön liittyvän muun seikan” osalta yhtenevät. Yhdenvertaisuuslain tätä koskevan säännöksen perusteluissa ei asuin-

paikkaa tai rekisteröityä kotipaikkaa nimenomaisesti mainita. Yhdenvertaisuuslain tarkoitus ja tavoite, lain perusteena olevien direktiivien voimassa olevan sääntelyn heikentämisen kielto ja perustuslain kanssa yhtenevä sanamuoto huomioon ottaen lakia on perusteltua tulkita siten, että asuinpaikka tai rekisteröity kotipaikka on laissa tarkoitettu muu henkilöön liittyvä syy.

Kantelukirjoituksessa on kysymys kaupunginhallituksen päätöksestä suunnata kaupungin työllistämistuki tietyllä tavalla eikä varsinaisesta työntekijän valintaa koskevasta päätöksestä. Päätöksessä on rajattu työnantajan mahdollisuus saada työllistämistukea työntekijän kotipaikan perusteella. Työllistämistuen tarkoitus on ollut nimenomaan kokemäkeläisten nuorten kesätyöllistäminen eli päätös on rajannut ulkopuolelle ne paikkakunnalla asuvat opiskelijat, joiden väestörekisteriin merkitty kotipaikka ei ole ollut Kokemäki. Toisin sanoen kokemäkeläinen nuori voisi saada työllistymiselleen tukea, mutta ulkopaikkakuntalainen ei jolloin tuki voisi vaikuttaa ja sen on tarkoitus vaikuttaa kokemäkeläisen nuoren työllistymistä edistävasti. Työllistämistukipäätöksen rajausperustetta voidaan pitää edellä mainittujen syrjintäkieltoa koskevien säännösten tarkoittamana kiellettyä henkilöön liittyvänä syynä. On perusteltua aihetta epäillä, että muita kuin viralliselta kotipaikaltaan kokemäkeläisiä hakijoita olisi työllistämistuen ehtojen vuoksi hakutilanteessa kohdeltu epäedullisemmin kuin kokemäkeläisiä hakijoita.

Näin ollen käsitykseni mukaan yhdenvertaisuuslain 17 §:n mukainen oletama välittömästä syrjinnästä on syntynyt.

Hyväksyttävä syy epäsuotuisalle kohtelulle

Kokemäen kaupunginhallitus on oikeuskanslerille lausunut, että työllistämistuen tarkoitus on ollut nuorten kesätyöllistymisen edistäminen. Käytännössä tuki on suunnattu vain niille nuorille, joiden rekisteröity kotipaikka on ollut Kokemäki.

Perustelu lienee johdettavissa kuntalain 1 §:ssä mainitusta kunnan pyrkimyksestä edistää asukaidensa hyvinvointia ja kestäväää kehitystä alueellaan. Perustelua ei ole tässä yhteydessä kuitenkaan syytä lähemmin tarkastella, sillä kuten edellä kävi ilmi, yhdenvertaisuuslaki ei salli hyväksyttävää perustetta tilanteessa, jossa on kyse välittömästä syrjinnästä.

Menettelyt, joita ei pidetä syrjintänä

Yhdenvertaisuuslain 7 §:n 1 momentissa mainitaan ne menettelyt, joita ei pidetä syrjintänä. Syrjintänä ei pidetä lain mukaan muun muassa sellaista erilaista kohtelua, jonka perusteena on työtehtävien laatuun ja niiden suorittamiseen liittyvä todellinen ja ratkaiseva vaatimus.

Työllistämistukipäätökseen liittynyt ehto työntekijän rekisteröidystä kotipaikasta ei kuitenkaan liity millään tavoin työtehtävien laatuun ja niiden suorittamiseen. Työllistämistukipäätös ei täytä muutoinkaan yhdenvertaisuuslain 7 §:ssä määriteltyjen poikkeusperusteiden kriteerejä.

Kokemäen kaupunginhallituksen selvitys ei sisällä seikkoja, jotka kumoaisivat edellä esitetyn arvion syrjintäoletaman syntymisestä.

Viranomaisen velvollisuus turvata perus- ja ihmisoikeuksien toteutuminen

Asiakokonaisuuteen liittyy ja lopputulosta täydentää vielä perustuslakivaliokunnan vahvistama perusoikeusmyönteinen tulkintaperiaate. Sen mukaan tuomioistuimen tulee valita perustelta-
vissa olevista lain tulkintavaihtoehdoista sellainen, joka parhaiten edistää perusoikeuden tarkoi-
tuksen toteutumista (PeVM 25/1994 vp – HE 309/1993). Perusoikeusmyönteisen laintulkinnan
periaate koskee tuomioistuinten ohella myös hallintoviranomaisia.

Perusoikeussäännösten asemaa viranomaistoiminnassa suoraan sovellettavina normeina vah-
vistaa julkiselle vallalle perustuslain 22 §:ssä säädetty velvollisuus turvata perusoikeuksien ja
ihmisoikeuksien toteutuminen. Turvaamisvelvoite sitoo julkista valtaa sen kaikessa toiminnas-
sa, niin lainsäädännössä, hallinnossa kuin lainkäytössä. Perusoikeuksien sitomalla julkisella
vallalla tarkoitetaan muiden muassa kuntaa.

Perustuslain mukaan kunnan tulee siis omassa hallinnossaan turvata keskeisiin perusoikeuksiin
kuuluvan yhdenvertaisuuden toteutuminen. Tätä täydentää vielä erityinen yhdenvertaisuuslain
4 §:ssä säädetty viranomaisten velvollisuus kaikessa toiminnassaan edistää yhdenvertaisuutta
tavoitteellisesti ja suunnitelmallisesti sekä vakiinnuttaa sellaiset hallinto- ja toimintatavat, joilla
varmistetaan yhdenvertaisuuden edistäminen asioiden valmistelussa ja päätöksenteossa. Viran-
omaisten tulee erityisesti muuttaa niitä olosuhteita, jotka estävät yhdenvertaisuuden toteutumis-
ta. Kunnallinen itsehallinto ei anna oikeutta huonontaa yhtäläisesti kaikille taattu- ja perusoike-
uksia tai luo uusia mahdollisuuksia poiketa niistä.

Kuntalaisaloite

B teki 28.12.2007 Kokemäen kaupungille aloitteen vanhustenhuollosta. Samalla hän tiedusteli
aiemman 3.1.2007 jättämänsä niin ikään vanhustenhuoltoa koskeneen aloitteen käsittelyvai-
hetta. Kokemäen kaupunginhallitus on todennut selvityksessään, että se oli käsitellyt edellistä
3.1.2007 päivätyä aloitetta 22.1.2007 pidetyssä kokouksessaan ja jättänyt sen tuolloin perus-
turvalautakunnan käsiteltäväksi. Sieltä ei kuitenkaan ollut tullut päätöstä asiasta vuoden 2007
kuluessa.

Perusturvajohtaja oli antanut perusturvalautakunnalle ja kaupunginhallitukselle selvityksen asi-
an viivästymisestä. Hän on 21.1.2008 päivätyssä selvityksessään todennut, että asian viivästy-
misen syy oli ollut se, että perusturvatoimessa oli ollut liian paljon tehtäviä ja jatkuvia muutok-
sia sekä tehtävissä että henkilökunnassa. Lisäksi meneillään oli ollut runsaasti kehittämis- ja
yhteistyöhankkeita. Perusturvajohtaja oli vielä todennut, että hän oli ollut vanhusten palvelu-
jen järjestämisestä useaan otteeseen sähköpostitse yhteydessä B:hen. Nämä asiat olivat kuiten-
kin olleet yksilöhuoltoasioita.

Perusturvalautakunta on kokouksessaan 6.2.2008 päättänyt antaa perusturvajohtajan valmiste-
leman selvityksen vanhustenhuollosta tiedoksi B:lle.

Kuntalain säännös aloiteoikeudesta edellyttää edellä kerrotuin tavoin, että aloitteen tekijälle
ilmoitetaan, mihin toimenpiteisiin aloitteen johdosta on ryhdytty. Laissa ei aseteta tälle määrä-
aikaa. Kuntalain esitöissä kuitenkin todetaan, että ilmoitus olisi tehtävä kohtuullisessa ajassa
aloitteen tekemisestä (HE 192/1994). Tapauksessa aloitteen tekijälle annettiin kuntalain tarkoit-
tama ilmoitus noin 13 kuukautta aloitteen tekemisen jälkeen.

Kuntalain mukaan aloitteet ja niistä johtuneet toimenpiteet on lisäksi esiteltävä kunnanvaltuustolle vähintään kerran vuodessa. Kaupunginsihteerin mukaan kyseistä aloitetta ei ole kuntalain 28 §:n edellyttämällä tavalla annettu tiedoksi kaupunginvaltuustolle.

Johtopäätökset

Kantelussa tarkoitettu kaupungin työllistämistukipäätös on siltä osin kuin työnhakijan on edellytetty olevan väestörekisteriin merkityltä kotipaikaltaan kokemäkeläinen ristiriidassa yhdenvertaisuuslain 6 §:n 1 momentissa säädetyn syrjintäkiellon kanssa. Kiinnitän Kokemäen kaupungin huomiota yhdenvertaisuuslain noudattamiseen tältä osin.

Kokemäen kaupunki ei ole noudattanut kuntalaisaloitetta koskevaa säännöstä, kun aloitetta ei ole annettu tiedoksi kaupunginvaltuustolle. Myös ilmoituksen antaminen aloitteen tekijälle on viivästynyt. Tästä syystä katson aiheelliseksi kiinnittää Kokemäen kaupunginhallituksen huomiota kuntalain asettamiin velvoitteisiin kuntalaisaloitteiden käsittelyssä.

Lähetän edellä kerrotussa tarkoituksessa jäljennöksen tästä päätöksestäni Kokemäen kaupunginhallitukselle. Lähetän jäljennöksen tästä päätöksestäni tiedoksi myös Suomen Kuntaliittoon.

Apulaisoikeuskansleri

Mikko Puumalainen

Nuorempi oikeuskanslerinsihteerini

Minna Ruuskanen